

РЕШЕНИЕ

№ 1744

гр. София, 13.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 25.01.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Стоянова

**ЧЛЕНОВЕ: Весела Цанкова
Луиза Христова**

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на
прокурора Костов, като разгледа дело номер **9616** по описа за **2012** година
докладвано от съдия Камелия Стоянова, и за да се произнесе взе предвид
следното:

3

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от
ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Столичната дирекция на вътрешните работи
против решение от 17.11.2011 г., постановено по НАХД № 9477/2011 г. на СРС,
наказателно отделение, 96 с-в. Със същото е отменено НП № 13757/07.03.2011 г. на
началника на АНД и ОПП в СДВР, с което на Л. И. Г. на основание чл. 182, ал. 1, т. 4
от ЗДвП е наложена глоба в размер на 150 и лишаване от право да управлява моторно
превозно средство за срок от един месец лв. за нарушение по чл. 21, ал. 2 от ЗДвП и на
основание чл. 3, ал. 1, чл. 4, ал. 11, т. 11 от Наредба Из-1959/27.11.2007 г. са отнети 7
контролни точки.

Решението се обжалва като неправилно постановено в нарушение на закона със
съществени нарушения на процесуалните правила - касационни основания по чл. 348,
ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, по съображения, изложени в касационната жалба. Искане се да
се отмени и решението и да се потвърди наказателното постановление.

Ответникът по касационната жалба изразява становище за неоснователност на

жалбата.

СГП дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административният съд С.-град, като се запозна с обжалваното решение и обсъди доводите, посочени в жалбата, намира следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, и е допустима.

Разгледана по същество е основателна.

С решение от 17.11.2011 г., постановено по НАХД № 9477/2011 г. на СРС, наказателно отделение, 96 с-в е отменено НП № 13757/07.03.2011 г. на началника на АНД в ОПП в СДВР, с което на Л. И. Г. на основание чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 150 и лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от един месец лв. за нарушение по чл. 21, ал. 2 от ЗДвП и на основание чл. 3, ал. 1, чл. 4, ал. 11, т. 11 от Наредба Из-1959/27.11.2007 г. са отнети 7 контролни точки.

От фактическа страна СРС е приел за установено, че на Л. И. Г. бил съставен АУАН за това, че на 02.02.2011 г. около 23.00 ч. в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]управлявал лек автомобил марка „Хюндай” с ДК [рег.номер на МПС] и на около 50 метра преди пешеходната пътека срещу автокъща С. със скорост 73 км/ч при ограничение със знак В-26 – 40 км/ч. Скоростта била установена с техническо средство радар TR 4D № 009, фиксиращ дата, час и показани на водача на автомобила. Л. И. Г. бил запознат с показанията на техническото средство, след което му бил съставен АУАН № 156418/09.11.2008 г. за извършено нарушение по чл. 21, ал. 2 от ЗДвП. Въз основа на този акт било издадено и наказателното постановление, в което като извършено нарушение било посочено това по чл. 21, ал. 2 от ЗДвП.

От правна страна СРС е приел, че не е доказано, че Л. И. Г. е нарушил чл. 21, ал. 2 от ЗДвП.

Решението на първоинстанционния съд е неправилно.

Фактическата обстановка правилно е възприета от първоинстанционния съд, като страните не спорят по отношение на фактите, а именно по отношение на обстоятелството, че на Л. И. Г. бил съставен АУАН за това, че на 02.02.2011 г. около 23.00 ч. в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]управлявал лек автомобил марка „Хюндай” с ДК [рег.номер на МПС] и на около 50 метра преди пешеходната пътека срещу автокъща „С.” със скорост 73 км/ч при ограничение със знак В-26 – 40 км/ч. Скоростта била установена с техническо средство радар TR 4D № 009, фиксиращ дата, час и показани на водача на автомобила. Л. И. Г. бил запознат с показанията на техническото средство, след което му бил съставен АУАН № 156418/09.11.2008 г. за извършено нарушение по чл. 21, ал. 2 от ЗДвП. Член 21, ал. 1 от ЗДвП установява определени стойности на скоростта в км/ч., които не следва да се превишават от водача при избиране на скоростта на движение. Съгласно чл. 21, ал. 2 от ЗДвП, когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от посочената в ал. 1, това се сигнализира с пътен знак. Не е имало спор между страните в производството пред първата инстанция, както и не се спори между страните пред настоящата инстанция, че скоростта на движение в процесния случай е била сигнализирана с пътен знак В-26, въвеждащ забрана за движение със скорост по-висока от 40 км/ч. В процесния случай е установено по

безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина. При съставянето на акта и наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да водят до отмяна на последното. Както АУАН, така и НП съдържат изискуемата се индивидуализация на нарушението от фактическа страна - посочена е дата и мястото на неговото извършване, и обстоятелствата, при което е извършено. От събраните по делото доказателства се установява и извършването на нарушението. Скоростта е установена с техническо средство – радар, фиксиращ скоростта, датата и точния час на движение. Отчетените данни са показани на водача, който не е възразил по точността им при съставянето на АУАН № 13757/02.02.2011 г. съгласно чл. 42, т. 8 от ЗАНН или в 3-дневния срок след това съгласно чл. 44, ал. 1 от ЗАНН. Нито в производството пред СРС, нито пред касационната инстанция касаторът е доказал твърдението си, че отчетената превишена скорост не е на управлявания от него автомобил. Както АУАН, така и НП съдържат изискуемата се индивидуализация на нарушението от фактическа страна - посочена е дата и мястото на неговото извършване, и обстоятелствата, при което е извършено.

При постановяване на решението си, обаче касационната инстанция следва да отчете и направените изменения и допълнения в ЗДвП, приети със ЗИДЗДвП, обн. ДВ, бр. 10 от 01.02.2011 г. В съответствие с тези изменения за извършеното нарушение се предвижда единствено налагането на административно наказание глоба, без лишаване от правоуправление на моторно превозно средство. Това предполага приложимостта на чл. 3, ал. 2 от ЗАНН.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВНИЯТ СЪД С. – град, V-ти касационен състав

РЕШИ

ОТМЕНЯ решение от 17.11.2011 г., постановено по НАХД № 9477/2011 г. на СРС, наказателно отделение, 96 с-в, като вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ НП № 13757/07.03.2011 г. на началника на АНД – СДВР в частта му, с която Л. И. Г. на основание чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП е лишен от право да управлява МПС за срок от един месец.

ОСТАВЯ В СИЛА НП № 13757/07.03.2011 г. на началника на АНД – СДВР в частта му, с която на Л. И. Г. на основание чл. 182, ал. 1, т. 5 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 150 лв. за нарушение по чл. 21, ал. 2 от ЗДвП и на основание чл. 3, ал. 1, чл. 4, ал. 11, т. 11 от Наредба Из-1959/27.11.2007 г. са отнети 7 контролни точки.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

